

Derek Prince: A böjtről

A böjt a keresztény élet szerves része, fontos fegyver a kezünkben. Ételtől való megfosztás szellemi célokért (általában szilárd ételektől való tartózkodás, de néha folyadéktól is). Ez a zsidó-keresztény kultúrában (és más kultúrákban is, más célokkal) elég elterjedt. Izraelben évente legalább egyszer közös böjtöt tartottak az engesztelés napján. Mózes, Dávid, Illés is böjtöltek. Az evangéliumokból tudjuk, hogy maga Jézus is rendszeresen böjtölt. Az első századi keresztények szintén rendszeresen – hetente kétszer is – gyakorolták a böjtöt, és például vének kijelölése előtt is. Szolgáló keresztényeknek követelmény a böjt, nincs jó keresztény szolgálat böjt nélkül.

Sokféle fajtája van a böjtnek, hasonlóan az imákhoz, és ezek kötődnek is egymáshoz. Bizonyos démoni erősségek csak böjtölés és ima által mennek ki. A hittel végzett böjtnek nagy ereje van.

A Dán 9:1-4, :20-22-ben is láthatjuk, hogy Isten angyala is az ima, böjt és a bűnvallás után jött Dánielhez az igét tanítani (Dániel azért böjtölt, hogy keresse az Urat, és az Igét ne értse félre tanulmányozásakor ezért kapott kijelentéseket, csodákat, jeleket): „Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében, aki a Médiabeliek nemzetségéből vala, aki királlyá tétetett vala a Káldeusok országán; Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban. És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait És még szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izraelnek bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért. És még az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábriel, a kit elébb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillete engem az estvéli áldozat idején.

És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak.” A böjt szellemileg edzésben tart, és jobban megérted az Igét, sőt Isten is küld angyalokat segítségül.

Létezik a böjtnek egy speciális formája (Dániel gyakorlata alapján): az, hogy az ember csak kívánatos ételt nem eszik. „Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét.

És az első hónapnak huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve.”
(Dán 10:2-5).

A böjtölés „nukleáris hadviselés”

Ha hittel böjtölnek, akkor az a legerősebb szellemi fegyver, továbbá az imát megerősíti és felfokozza – mintha éjjel-nappal, minden másodpercben erőteljesen könyörögne az ember.

A böjt egyszerre két munkát is végez a szellemvilágban:

1.

befelé: a testet megfeszíti, a szellemnek teljes szabadságot ad a kívánságoktól, ezáltal megtisztít, megújít, megszentel, segít a szellemi helyreállításban, útkeresésben

2.

kifelé: a Szent Szellemet, az angyalokat, szellemi erőket mozgósít a Sátán erőivel szemben. A böjt képes megtörni olyan ellenálló erőket a szellemvilágban, amelyeket imával nem lehet áttörni, illetve erőteljes harcot indít el a gonosz erővel – átok, bűn, démonok, betegségek, tudatlanságok, stb. ellen.

Erről tanúskodik a Dán 10:12-13 : „És monda nékem:

Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és

sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te

beszédeid miatt jöttem. De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig,

és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre, és én ott

maradék a persa királyoknál.”

Dániel könyvének ezen részében két arkangyallal is találkozunk:

- Gábrriel legtöbbször Isten kijelentéseit, nagy dolgait adja hírül

- Mihály harcos angyal, Izrael fölött áll.

Az angyalok a böjt, ima és könyörgés által kapnak újabb erőt, és új kijelentéseket tudnak hozni Istentől.

Az Ézsaiás 58:3-14 szembeállítja egymással az igazi és a hamis böjtöt:

„Mért böjtölünk és Te nem nézed,

gyötörjük lelkünket és Te nem tudod? Ímé, böjtöléstelek napján kedvteléseket

űzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. Ímé perrel és versengéssel böjtöltök, és sújtotok a gázságnak öklével; nem úgy

bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. Hát ilyen a böjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é böjtnak és az Úr előtt kedves napnak? Hát nem ez-é a böjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazság köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjetek? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetended közüled az igát, és megszűnsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megalégíted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megalégíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint a vízforrás, a melynek vize el nem fogy. És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!”

Fontos, hogy böjtölés során ne űzzük a kedvtelésünket: minden szórakozást, hobbit, szabadidős tevékenységet (TV!) Ilyenkor fel kell függeszteni, és az így felszabaduló időt az imára, az istenkeresésre, az Igére, az elmélkedésre kell fordítani. Jó, ha böjtöléskor „megszűnsz a munkától”, és az Úrral foglalkozol (szombatot tartasz). Jó összekötni a böjtöt a pihenéssel. Nem okvetlenül szükséges a munkától való tartózkodás, azonban a munkamániát el kell kerülni, helyette az Úrral kell foglalkozni. Ideális aznap böjtölni, amikor istentisztelet van. Böjtöléskor az ember gyakran érzelmi terheket él át, emiatt mogorva, komor, ingerlékeny, veszekedős, türelmetlen lesz, de ezt meg kell feszíteni és a kapcsolatainkat szeretetben és igazságban kell megőrizni, nem pedig a környezetünket büntetni a kielégítetlen vágyak miatt.. „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5:22) „Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arczukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondok néktek, elvették jutalmukat.

Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.” (Mt 6:16-18) Az Atya látja, hogy böjtölünk, ne emberek!

A böjttel át lehet törni a Sátán igáit, köteleit, bilincseit, ezért is kell közbenjárni magunkért és másokért is, valamint a szegénység, nyomorúság, betegség, bűn, démonok és az átkok megsemmisítése miatt is. A böjt tehát mások felé való szolgálat is.

„Tested előtt el ne rejtsd magadat”:böjtölés idején erőteljesen szembesülünk azzal, milyen a valódi szellemi állapotunk – olyan ember vagy valójában, amilyen a böjtölés alatt vagy – szembesülsz az éned, a testi természeted valódi arcával, amely során nyomásokat élhetsz át, mert az énedben lévő bűnös vágyak, a bűnös természeted harcol a szellemed ellen. Ilyen nyomások esetén tudatosítsd, hogy mik a problémák, nézz szembe a valósággal, és küzd le azt! Böjt alatt képes vagy leküzdeni azokat, amik „feljöttek”, így megtisztulsz, megszabadulsz. Aki pedig nem él át ilyen terheket, könnyen tud imádkozni, kapcsolatai szeretetben vannak, nem mogorva, hanem vidám marad, az ilyen személy bizonyosságot nyer afelől, hogy valóban jó állapotban van szellemileg, és még jobban megerősödik. Tehát ez a mondat azt jelenti: „Ne bújj el a testi természeted elől, hanem állj ki, és harcolj meg vele!”

„Mert ti szabadságra hivatottok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügye ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáltatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek. Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát

véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen;

ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.” (Gal 5:13-18)

„Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és béke. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmességek, mert nem is teheti. A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiből pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. De ha annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által.

Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megökölték, éltek.

Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.” (Róm 8:5-14)

A jó böjt áldásai:

Világosság: vezetés, látás, útmutatás Gyógyulás, csontok megerősödése

Igazság, megigazulás

Az Úr dicsősége rajtad van

Imameghhallgatás

Isten jelenléte

Szent Szellem vezetése

Szellemi szárazság megszűnése, Szentlélek vizei (a szíved megöntözött kert lesz)

Az ősi, alapvető igazságok helyreállítása („megépítik a régi romokat”)

Gyönyörűség az Urban

Felemelkedés

Jákob (Ábrahám) áldásának öröklése

A fent már idézett Máté 6:16-18-ban Jézus azzal kezdi, hogy „mikor böjtöltök”, azaz evidensnek veszi, hogy a tanítványai böjtölnek, tehát nincs keresztény élet böjtölés nélkül. Az újszövetségi böjt azonban különbözik az ószövetségitől: nem szabad bánkódni, hanem természetesen kell viselkedni, sőt meg kell kenni magad az öröm olajával („kend meg magad olajjal”). (Persze ez a külső dolgokra is igaz.)

- Ha különleges célod van a böjttel, akkor célszerű összeírni a célokat, hogy ima közben is könnyen össze tudsz szedni őket, és lásd, hogy mennyi minden teljesedett már be azok közül, amit kértél Istentől (azaz, mit adott már meg az Úr).

- A böjt minősége fontosabb, mint az időtartama, ezért inkább rövidebb ideig böjtölj jól (fegyelmezetten), mint hosszabb ideig, de nem az igéket követve. El kell kezdeni rendszeresen böjtölni, mondjuk azzal, hogy kihagyunk egy étkezést.

- Böjtölés közben érhetnek különböző fizikai reakciók (szédülés, émelygés, fejfájás...). Ha ezeket érzékeled, akkor se add fel! Érdemes sok folyadékot inni, pihenni, friss levegőn lenni, így fizikailag is megtisztulsz –ez természetesen, és jó folyamat, (manapság ilyen okokból divat világiak körében a „wellness-böjt”).

- A böjt megtörésének fokozatosan, óvatosan kell megtörténnie. Érdemes könnyű étellel megtörni. Legalább annyi nap kell a helyreálláshoz, ahány napot böjtöltél. Nehéz étellel nemcsak a jó biológiai hatásokat veszítheted el, de a megkapott áldásokat is, ezért böjt után ne jutalmazd magad, ne tedd tönkre a megmarcolt dolgokat!

Fontos az is, hogy:

- Mi határozzuk meg szabadon, hogy mikor, milyen jellegű, súlyú, és milyen hosszú böjtöt tartunk, de amit elhatároztunk, azt kell megtartani. Ezért nagyon fontos, hogy a szívünk szerint hozzunk döntést: ne kevesebbet, és ne többet, mint ami a szívünkben van. Ennek alapján kell a feltételeket megállapítanunk. „„Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be.” (Préd 5:4-5)

- A böjt alatt fontos az imádkozásra is nagyobb hangsúlyt tenni, különben kiüresedhet a szellemed.

Intelmek fiatal felnőtteknek

18–35 éves korig különösen ajánlott a gyakori, intenzív böjtölés, mert:

- Sok lekötetlen energia van még

- Meg kell találni az elhívásodat és sok más fontos döntés előtt állsz (házasság, munkahely, lakóhely, szolgálat stb.)

(pl.: Jézus, Dániel és társai)

- A testet, a világot le kell győzni

- Mélyebb természetfölötti élményekre van szüksége a léleknek, ami tartalék az egész életre

- Fegyelmezettséget hoz létre

A BÖJTÖLÉS ERŐTELJESSÉ TESZI AZ IMÁDSÁGOT 1.rész

Az előző fejezetekben számos példát láthattunk a böjtölésre. Itt az ideje, hogy most alaposabban megvizsgáljuk, mit tanít a Szentírás erről a témáról. Kezdjük egy egyszerű definícióval. A böjt az ételtől való szándékos tartózkodást jelenti, melynek szellemi célja van. Ha a böjt nemcsak az ételtől, hanem az italtól való tartózkodást is magában foglalja (teljes böjt), akkor ezt külön jelezzük.

Jézus Krisztus tanítása és példája

A böjtről való keresztény tanítás legjobb kiindulópontja a Hegyi Beszédben található meg. A Máté 6:1-18-ban Jézus három egymással összefüggő kötelességről ad utasításokat és útmutatást tanítványainak: az adakozásról, imádkozásról és a böjtölésről. Mindhárom esetben hangsúlyozza az indíték fontosságát, és óva int attól, hogy vallásos kérkedéssel az embereknek akarjunk tetszeni. Jézus feltételezi, hogy tanítványai mindháromat gyakorolni fogják. Ez szavaiból is kitűnik. A 2. versben azt mondja: „amikor alamizsnát adsz... ” A 6.-ban: „amikor imádkozol...” (egyes számban). A 7. versben. „amikor imádkoztok... ” (többes számban, vagyis együttes imáról van szó). A 16.-ban: „amikor böjtöltök... ” (Együttesen).

A 17. versben pedig: "amikor böjtölsz..."(egyénilag). Egyetlen esetben sem mondja, hogy: ha böjtölsz, hanem azt mondja: amikor. Nyilvánvaló a következtetés: Jézus Krisztus elvárja, hogy minden tanítványa rendszeresen gyakorolja mindhárom kötelességét. Különösen szoros az imádkozás és a böjtölés közötti párhuzam. Ahogyan elvárja tanítványaitól, hogy rendszeresen imádkozzanak, ugyanúgy azt is, hogy rendszeresen böjtöljenek. A böjtölés egyébként Jézus földi élete idején a zsidók között a vallási gyakorlat elfogadott része volt. Mózes óta folyamatosan gyakorolták. Mind a farizeusok, mind Keresztelő János tanítványai rendszeresen böjtöltek. Az emberek meglepődtek, amikor látták, hogy Jézus tanítványai nem böjtölnek, meg is kérdezték ennek okát az Úrtól. Ez a párbeszéd Márk evangéliumában van feljegyezve: (Márk 2:18-20) "János tanítványai és a farizeusok tartották a böjtöt. Odamentek Jézushoz, és így szóltak hozzá: 'Miért böjtölnek János tanítványai és a farizeusoknak tanítványai, a te tanítványaid pedig miért nem böjtölnek?' Jézus ezt mondta nekik: 'Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek. De eljön az a nap, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.'

Jézus egyszerű példázatban válaszolt, melyet helyesen kell értenünk. A vőlegény – mint ahogy az Újszövetségben mindenütt – maga Krisztus. A vőlegény barátai a tanítványok (róluk kérdezték az Urat). Az az időszak, amíg a vőlegény velük van, Krisztus földi szolgálatának napjait jelenti, amikor Ő testi valóságában együtt járt tanítványaival. Amikor elvételük tőlük a vőlegény, az azt az időszakot jelzi, amely Krisztus mennybemenetelével kezdődött, és addig tart, amíg az Úr vissza nem tér az Eklézsiáért. Jelenleg az Eklézsia úgy várja Jézust, mint menyasszony a vőlegényét. Ez az az időszak, amelyben jelenleg is élünk, és amelyről Jézus nagyon határozottan ezt mondta: 'és akkor azon a napon böjtölni fognak.'

Ezért aztán napjainkban a böjtölés az igazi keresztény tanítványság egyik jellemző vonása, amit maga Jézus vár el tőlünk.

A böjtölés szükségességét és fontosságát nemcsak Jézus tanítása, hanem személyes példája is megerősíti. Miután Keresztelő János által bemelegített a Jordánba, Jézust a Szent Szellem rögtön a pusztába vezette, ahol negyven napot böjtölt. Ez Lukács evangéliumában van feljegyezve:

"Jézus pedig Szent Szellemmel telve visszatért a Jordántól, és a Szellem indítására a pusztában tartózkodott negyven napon át, miközben kísértette az Ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de amikor azok elmúltak, megéhezett." (Lukács 4:1-2)

Ez a feljegyzés azt mondja, hogy Jézus semmit sem evett ezalatt a negyven nap alatt, de azt nem mondja, hogy nem is ivott semmit. Azt is mondja: "megéhezett", de azt nem mondja, hogy megszomjazott. Ebből arra következtethetünk, hogy az ételtől tartózkodott, de a víztől nem. Ezalatt a negyven napos időszak alatt Jézus közvetlen szellemi összeütközésbe került a Sátánnal.

Jelentős különbség van a két kifejezés között, amit Lukács használ Jézus böjtölése előtt és után. A böjt kezdetén a Lukács 4:1-ben azt olvashatjuk: "Jézus pedig Szent Szellemmel telve visszatért a Jordántól." A negyven nap végén pedig a Lukács 4:14-ben: "Jézus pedig megtért a Szellemmel erejével Galileába." Amikor Jézus a pusztába ment, már telve volt Szent Szellemmel. A böjt után azonban a Szent Szellem erejével tért vissza. Amikor Jézus bemerítkezett a Jordánba lehetőséget kapott arra, hogy a Szent Szellem ereje megnyilvánuljon az életében. Azonban úgy tűnik, ez csak azután teljesedett be, miután befejezte a böjtöt. A böjt volt Jézus felkészülésének végső időszaka, ezen át kellett mennie, mielőtt elkezdte nyilvános szolgálatát. Az a szellemi törvényszerűség, amely Jézus szolgálatára vonatkozik, éppúgy érvényes tanítványainak szolgálatára is. A János 14:12-ben Jézus azt mondja: "Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz énbenem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz, mert én az Atyához megyek." Ezekkel a szavakkal Jézus kinyitja az ajtót tanítványai előtt, hogy saját szolgálatának mintájára kövessék Őt. De a János 13:16-ban Jézus azt is mondja: "a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte." Ez vonatkozik a szolgálatra való felkészülésre is. Ha a böjtölés szükséges része volt Krisztus felkészülésének, akkor szintén szerepet kell, hogy játsszon a tanítványok felkészülésében is.

GYAKORLATI TANÁCSOK A BÖJTÖLÉSHEZ

Manapság sok keresztény – ha nem a többség – idegenkedik a böjttől, és riasztónak találja. Amikor a böjtölésről beszéltem, gyakran jöttek hozzám ilyen kérdésekkel: "Hogyan kezdjek el böjtölni?" "Van valamilyen különleges veszély, amitől óvakodnom kellene?" "Kérhetnék néhány praktikus jótanácsot?"

A böjtölés hasonló az imádkozáshoz

Majdnem mindenki, aki ilyenféle kérdéseket tesz fel, már valamilyen mértékben járatos az imádkozásban. Ezért azzal kezdem, hogy rámutatok néhány olyan közös pontra, amely hasonlóképpen működik az imádkozásban, és a böjtölésben. Minden felelősségteljes keresztény ki kell alakítsa magának rendszeres, személyes imaéletét. A legtöbb keresztény minden nap időt szán az egyedüli imádkozásra. Sokan a kora reggeli órákban szakítanak erre időt, mielőtt a mindennapi tennivalók elkezdődnének. Mások jobbnak látják a nap végét szánni az imádkozásra. Vannak, akik kombinálják a reggeli és az esti alkalmakat. Ez minden hívőnél a személyes meggyőződés alapján és a Szent Szellem egyéni vezetése szerint alakul ki.

Mindamellettt majdnem minden keresztény azt tapasztalja, hogy esetenként a Szent Szellem, a rendszeres ima idején felüli, különleges imádkozásra indítja. Lehet, hogy ezt valami sürgető, vagy kritikus helyzet váltja ki, vagy valamilyen súlyos probléma, amely nem oldódott meg a szokásos napi imádkozás során.

Gyakran ezek a különleges imaidőszakok intenzívebbek, vagy hosszabb ideig tartanak, mint a rendszeres mindennapi imaidő.

Ugyanezek az alapelvek alkalmazhatók a böjtölésre is. Minden keresztény, aki elhatározza, hogy szellemi növekedése és önmaga fegyelmezése érdekében böjtölni akar, bölcsen teszi ha minden héten odaszán erre a célra egy vagy több napot. Ily módon a böjtölés az imádkozáshoz hasonlóan, a rendszeres szellemi kiképzés részévé válik. Ugyanakkor, ezeken a rendszeres heti böjtidőszakokon kívül valószínűleg lesznek majd olyan különleges alkalmak is, amikor a Szent Szellem hosszabb és intenzívebb böjtölésekre indít.

Figyelemreméltó, hogy testünk mennyire gyorsan megszokja a rendszeres böjtölést. 1949 és 1956 között Londonban pásztoroltam egy közösséget. Ezekben az években feleségem és én általában minden csütörtökön böjtöltünk. Felfedeztük, hogy ezeken a napokon gyomrunk nyugodt volt, mint ahogy az ébresztőóra is be van állítva egy bizonyos időre. Amikor eljött a csütörtök, még ha mi el is felejtettük, hogy milyen nap van, gyomrunk nem követelte az ételt, mint máskor. Emlékszem, hogy Lídia egy alkalommal ezt mondta: "Ma biztosan csütörtök van, mert ma reggel nincs étvágyam!"

A metodista mozgalom kezdeti napjaiban hangsúlyozták a böjt fontosságát. Maga John Wesley is személyes szellemi kiképzésének részévé tette a böjtölést. Azt tanította, hogy a korai keresztények minden szerdán és pénteken böjtöltek, és ezért ő is minden metodistát ugyanerre buzdított. Sőt, senkit sem szentelt fel lelkésznek, aki nem vállalta, hogy minden szerdán és pénteken délután 4 óráig böjtöl. Természetesen mind az imádsággal, mind a böjtöléssel kapcsolatban óvakodnunk kell a törvényeskedő megkötetésektől. A Galata 5:18-ban Pál azt írja: "Ha azonban a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt." A Szent Szellem által vezetett kereszténynek ne váljon soha a böjtölés vagy az imádkozás olyan merev követelménnyé, mint ahogy az Izráelnek volt előírva Mózes törvényében. A keresztényeknek teljes szabadságuk van arra, hogy bármikor megváltoztassák imádkozással és böjtöléssel kapcsolatos szokásaikat, körülményeiknek megfelelően a Szent Szellem vezetése szerint. Soha nem szabad engednünk, hogy emiatt bármiféle bűntudatot, vagy önvádat érezzünk. Jézus a Hegyi Beszédben ugyanúgy szólt a böjtölésről, mint az imádkozásról, és utasításokat adott a személyes imádkozással kapcsolatban: "Amikor imádkozol..."(egyes szám). A csoportos imával kapcsolatban szintén adott útmutatást: "Amikor imádkoztok..." A böjtöléshez is adott utasításokat, mind egyéni mind kollektív szinten. "Amikor böjtölsz..." (egyesszám) az egyéni böjtölésre vonatkozik. "Amikor böjtöltök..." (többesszám) egy csoportra vonatkozik. A keresztények ismerik azt a gyakorlatot, amikor egy csoport nyilvános imádkozásra gyűlik össze. A legtöbb gyülekezetben az "imaösszejövétel" része a hétköznapi gyakorlatnak. Legalább ugyanennyi bibliai példa van arra, hogy összejövünk közös böjtölésre. Ószövetségi példák egész sora tanúsítja, amikor Isten kollektív és nyilvános böjtöre hívta fel népét. Az Újszövetségben is láthatjuk, hogy a korai gyülekezetben is gyakorolták az együttes böjtölést – a vezetőkkel az élen.

Vannak, akik azzal érvelnek ez ellen, hogy Jézus figyelmeztette a tanítványait, hogy ne böjtöljenek nyilvánosan. Ezt szokták idézni: "Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van: és Atyád aki látja, ami titokban történik, megfizet neked." (Máté 6:17-18)

Már rámutattunk arra, hogy itt Jézus az egyes embereknek beszél a böjtről, egyes számban. Ez logikus. Egy hívőnek, aki egyedül böjtöl, semmi szüksége arra, hogy ezt szétkürtölje. Az előző versben azonban Jézus a kollektív böjtölésről beszél, méghozzá többesszámban: "Mikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom néktek: megkapták jutalmukat." (Máté 6:16) Bár ebben a versben Jézus óv a szükségtelen magamutogatástól, de azt nem mondja, hogy a böjtölés titokban történjen. Ez is logikus. Nyilvánvaló, hogy az emberek nem tudnak összegyűlni közös böjtre anélkül, hogy azt valamilyen formában előre ne egyeztetnék. Ez szükségszerűen lehetetlenné tesz minden titkolózást. Kétségtelenül a Sátán áll amögött az elgondolás mögött, hogy a keresztények csak titokban böjtölhetnek. Hiszen ez megfosztja Isten népét legerősebb fegyverétől: az együttes, nyilvános böjtöléstől. Azok, akik a nyilvános böjtölés ellen beszélnek, általában az alázatosság szükségét hangsúlyozzák. De ebben az esetben az úgynevezett "alázatosság" valójában a hitelenség és az engedetlenség álcázó, vallásoskodó megnevezése. Miután lefektettük azokat a legfontosabb alapelveket, melyek egyaránt alkalmazhatóak mind az imádkozásra, mind pedig a böjtölésre, most foglalkozunk még szorosabban a böjtöléssel. Az évek során számos olyan gyakorlati tapasztalatot szereztem, melyekkel abban szeretnék segíteni, hogy a böjtölés a lehető leghatékonyabb legyen. A következőkben röviden összefoglaltam ezeket az irányelveket. Az egyszerűség kedvéért, először az egyéni, utána pedig a kollektív böjtöléssel fogunk foglalkozni.

Útmutató az egyéni böjtöléshez

1. Reményteljes elvárással, hittel fogj bele a böjtölésbe. Isten ezt a fajta hitet várja el mindazoktól, akik Őt keresik. "Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van; és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik." (Zsid 11:6)
Ha komolyan elhatározod, hogy állhatatos böjtöléssel fogod Istent keresni, akkor az Ige szerint joggal várhatod el, hogy Ő meg is jutalmaz. A Máté 6:18-ban maga Jézus tesz erre ígéretet azoknak a hívőknek, akik helyes indítékkal böjtölnek: "...és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván."
2. Emlékezz arra, hogy "a hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által." (Róm 10:17) Azzal a meggyőződéssel böjtölj, hogy Isten Igéje utasít, bátorít erre a cselekedetre, mely fegyelmezett keresztény életed normális része.
3. Ne várj arra, hogy valamiféle vészhelyzet indítson a böjtölésre.

Jobb akkor elkezdni a böjtölést, amikor szellemileg jó állapotban vagy, mint akkor, ha szellemileg "le vagy eresztve." Isten országában az előrehaladás törvénye, hogy "erőről erőre" jutunk (Zsolt 84:7), ugyanúgy, mint ahogyan "hitről hitre" (Róm 1:17) és "dicsőségről dicsőségre." (2Kor 3:18)

4. Kezdetben ne tarts túl hosszú böjtöt. Ha életedben először böjtölsz, inkább kezd el úgy, hogy kihagysz egy vagy két étkezést. Aztán fokozatosan növeld az időt egy vagy két napra. Jobb, ha rövidebb időszakot tűzöl ki célul magad elé, melyet sikerül teljesítened, mintha túl hosszú böjttel kezdenéd, melyet aztán nem tudsz teljesíteni, mert lehet, hogy ily módon elbátortalanodsz, és feladod az egészet.

5. A böjt ideje alatt bőségesen szánj időt a Biblia tanulmányozására. Ha lehetséges, minden imádkozás előtt olvass el egy Igerészt. Különösen nagy segítséget nyújt ebben az időszakban a Zsoltárok olvasása. Olvasd őket hangosan, és azonosulj a benne található imákkal, hálaadásokkal és megvallásokkal.

6. Hasznos, ha meghatározott célokért böjtölsz, és tételesen le is írod ezeket. Ha megőrzöd ezt a listát, és később előveszed, a hited megerősödik majd látván, hogy milyen sok kérésed teljesült.

7. Óvakodj a vallásos kérkedéstől és dicsekvéstől. Eltekintve a rendkívüli ima- időszakoktól, vagy más szellemi tevékenységektől, életednek és viselkedésednek – amennyire csak lehetséges – a böjtölés alatt is normálisnak és szerénynek kell lennie. Ez a lényege a Jézustól kapott figyelmeztetésnek is, amelyet a Máté 6:16-18-ban olvashatunk. Ne felejtse el, hogy "a dicsekvés kirekesztetett a hit törvénye által." (lásd Róm 3:27) A böjtölés nem szerez számodra semmiféle érdemrendet Istentől, hanem inkább a kötelességeid közé tartozik, ha odaszánt keresztény vagy. Tartsd észben Jézusnak a Lukács 17:10-ben adott figyelmeztetését: "Ezért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt."

8. Minden alkalommal, amikor böjtölsz, gondosan vizsgálj meg indítékaidat. Szánj rá időt, és olvasd el újra az Ézs 58:1-12-ig. Figyeld meg azokat az indítékokat, amelyek nem tetszenek Istennek! Azután tanulmányozd azokat az indítékokat és célokat, melyek kedvesek Isten előtt, és hangolódj rá ezekre! Indítékaidnak és céljaidnak összhangban kell lenniük ezekkel.

A böjtölés egészségügyi vonatkozásai

Ha óvatosan és ésszerűen gyakoroljuk, a böjtölés fizikailag is hasznos a test számára. Az alábbiakban felsorolunk néhány megszívlelendő tanácsot, melyek hasznodra válhatnak, ha szeretnéd a böjtölés fizikai előnyeit is élvezni.

1. Ne felejtse el, hogy tested a Szent Szellem temploma! (1Kor 6:19) Istennek örömet szerez, ha megfelelően gondoskods testedről, és arra törekszel, hogy Szellemének tiszta és egészséges templomot készíts. Ha megfelelően böjtölünk, annak egyik áldása az egészséged lesz. (Ézs 58:8)

2. Az esetben, ha bármiféle olyan betegségben szenvedsz, mint például a cukorbetegség, vagy a tuberkolózis, bölcsen teszed, ha orvosi tanácsot kérsz, mielőtt hosszabb, egy vagy két étkezésen túlmenő böjtbe kezdesz.

3. A böjt első szakaszában lehet, hogy tapasztalsz néhány kellemetlen fizikai tünetet, mint például szédülést, fejfájást, vagy émelygést. Ezek általában azt jelzik, hogy a böjt már rég esedékes számodra, és hogy tested különböző részeinek szüksége van a böjt tisztító hatására. Ne engedd, hogy a fizikai kellemetlenségek elijesszenek a böjtöléstől! "Szegezd rá a tekintetedet" (Ez 4:3) és vidd véghez a böjtöt, amit elhatározottál! A böjt első egy-két napja után ezek a kellemetlen fizikai tünetek általában alábbhagynak.

4. Ne felejtse el, hogy az éhség részben csak szokás kérdése. A böjtölés korai szakaszában az éhség valószínűleg a normális étkezési időben fog jelentkezni. De ha kitartasz, az éhség érzése el fog múlni anélkül, hogy bármit is ettél volna. Néha becsaphatod a gyomrod azzal, hogy evés helyett iszol egy pohár vizet.

5. Védekezz a székrekedés ellen. Böjtölés előtt és után olyan ételeket egyél, melyek segítenek ennek megelőzésében. Például: friss gyümölcsöt vagy gyümölcsöt, szárított fügét, aszalt szilvát vagy sárgabarackot, zabpelyhet, stb.

6. Vannak, akik a böjtölés alatt, csak vizet isznak. Mások különféle folyadékokat vesznek magukhoz, például gyümölcsleveket, zöldséges húslevest, lefőlt tejet, stb. Bölcs dolog tartózkodni az erős stimuláló szerektől, pl. tea vagy kávé. De ne utánozz másokat szolgáló módon! Alakítsd ki magadnak egyénileg a böjt neked legmegfelelőbb formáját!

7. Bibliikus formája a böjtölésnek, ha nemcsak a szilárd ételektől, hanem a folyadékoktól is tartózkodunk. De ennek időtartama ne haladja meg a hetvenkét órát. Eddig böjtöltek Eszter és udvarhölgyei is. (Eszter 4:16) A hetvenkét órát meghaladó teljes böjtnek katasztrofális fizikai hatásai lehetnek. Igaz ugyan, hogy Mózes kétszer is volt negyven napon át étel és ital nélkül (5Móz 9:9,18), de Mózes akkor természetfeletti szférában volt, Isten közvetlen jelenlétében. Hacsak nem vagy te is ugyanazon a természetfeletti síkon, mint Mózes, ne kísérelj meg az ő példáját követni!

8. Fokozatosan törd meg a böjtöt! Kezdd könnyen emészthető ételekkel, és minél hosszabb ideig tartott, annál óvatosabban törd meg a böjtöt! Ezen a ponton komoly önuralmat kell gyakorolnod. Ha böjtölés után túl sokat eszel, az súlyos fizikai kellemetlenségeket okozhat, azonkívül megsemmisítheti a böjtölés fizikai hasznát.

9. Minden két napot meghaladó böjtölés során összehúzódik a gyomrod. Ne tágítsd ki újra túlságosan! Ha hajlamos voltál túl sokat enni, ne térj vissza ehhez a szokásodhoz! Ha gyakorlod magadat abban, hogy kevesebbet eszel, gyomrod is ehhez igazodik majd.

Útmutató az együttes, közösségi böjtöléshez

Az együttes, nyilvános böjtölésre általában érvényesek a fenti tanácsok. Ehhez járulnak még az alábbiak:

1. A Mt 18:19-ben Jézus hangsúlyozza, hogy különleges erő van abban, amikor a hívők egy bizonyos dolgot illetően imában egyetértenek. Ezért mindenkinek, aki részt vesz a közös böjtben, minden tőle telhetőt meg kell tennie annak érdekében, hogy a csoport elérje ezt az egységet.
2. Azoknak, akik a közös böjtben részt vesznek, el kell határozniuk, hogy imádkoznak egymásért a böjtölés ideje alatt.
3. Ki kell jelölni egy találkozóhelyet, ahol mindazok, akik a böjtben részt vesznek, időnként, kölcsönös megegyezés alapján összejöhetnek.

Isten hűségének bizonyágai

Helyénvalónak találom, hogy ezt a fejezetet Isten hűségéről szóló személyes bizonyágtétellel fejezzem be. Az elmúlt több, mint ötven év alatt sok különleges ima és böjti időszakot tartottam. Ezek közül néhánynak meghatározott célt jelöltem ki, melyeket feljegyeztem, és ezeket a feljegyzéseimet mindmáig megőriztem.

Ahogy visszatekintek ezekre, gyakran elcsodálkozom, hogy Isten hányszor és hányféleképpen válaszolt az imáimra. Néha hosszú idő telt el egy bizonyos imakérés feljegyzésének dátuma és a megkapott válasz között. Az is gyakran előfordult, hogy feljegyeztem imakéréseket, azután elfeledkeztem róluk. De ahogy visszanezélek a feljegyzéseimre, látom, hogy Isten nem felejtette el azokat. Saját módján és a Maga idejében, Isten azokat az imakéréseimet is megválaszolta, melyeket én magam már elfelejtettem.

Miközben írok, előttem van az egyik ilyen feljegyzés, amely 1951-ben készült. Ez a böjt július 24-től augusztus 16-ig tartott, vagyis 24 napon keresztül. Abban az időben teljes idejű pásztori szolgálatot végeztem, és a böjt ideje alatt összes hétköznapi teendőimet továbbra is elláttam, beleértve a heti öt istentisztelet levezetését, és három utcai összejövetel megtartását.

Jót mulattam azon, hogy abban az időben különleges imatémáim teljes listáját újszövetségi görög nyelven írtam le. Azok a dolgok, melyekért imádkoztam, olyannyira bizalmasak és szentek voltak számomra, hogy ezt a listát meg akartam tartani Isten és én között. Ezért használtam olyan nyelvet, amelyet ma az emberek többsége nem ért.

Ezt a bizonyos listát öt különböző kategóriára osztottam:

- A – saját szellemi szükségleteim;
- B – a családom szükségletei;
- C – az Eklézsia szükségletei;
- D – nemzetem szükségletei (Nagy-Britannia);
- E – a világ szükségletei.

Azok közül a dolgok közül, melyekért imádkoztam, néhány még mindig túlságosan személyes jellegű ahhoz, hogy közlétegyem, mégis van néhány olyan is közöttük, melyről nyugodt szívvel írhatok.

Ahogy végignézem különböző kéréseimet családom szükségleteiért, láthatom, hogy Isten mindegyiket teljes mértékben meghallgatta. Az utolsó kérés ebben a témában édesanyám megtérése volt, amely végül is csaknem tizennégy évvel később következett be.

Saját magammal kapcsolatos kéréseim között szerepelt, hogy négy meghatározott szellemi ajándék működése beinduljon a szolgálatomban. Abban az időben alig értettem valamit az általam vágyott ajándékok természetéből. Ma mégis elmondhatom, hogy mindezek az ajándékok rendszeresen megnyilvánulnak szolgálatomban. Az Eklézsiáért és a világot szóló imáimat Isten mostanában kezdi nagymértékben megválaszolni, amint világszerte kitölti Szent Szellemét. Mégis azt hiszem, ha Isten népe még komolyabban és még nagyobb odaszánással fogja Őt imában és böjtben keresni, úgy látjuk majd a Szent Szellemet cselekedni az egész világon, ahogyan a történelemben eddig még nem fordult elő. Akkor majd valóban megláthatjuk Habakuk próféta szavainak beteljesülését: "De a Föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja." (Habakuk 2:14)

Nagy-Britanniával kapcsolatos kéréseimnek csupán csak töredéke valósult meg eddig. Mégis, 1953-ban, két évvel azután a bizonyos böjt után, Isten egy éjszaka felébresztett, és hallható módon szólt hozzám. Az első ígéret, amelyet kaptam tőle, ez volt: "Hatalmas ébredés fog következni az Egyesült Államokban és Nagy-Britanniában." Ez az ébredés az Egyesült Államokban már kezd kibontakozni, és Nagy-Britanniában is vannak már látható jelei, hogy valami elindult. Semmi kétségem afelől, hogy Isten Nagy-Britanniára vonatkozó ígérete be fog teljesedni, és hiszem, hogy kegyelméből én is tanúja lehetek ennek.

Ahogy Istennek életem során megtapasztalt hűségéről és hatalmáról gondolkodom, Pál szavai szinte maguktól jönnek az ajkamra:

"Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint, azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen." (Ef 3:20-21)

Hogyan működik a böjt? 2.rész

A böjtölés különböző módokon segíti a keresztényt abban, hogy útmutatást és erőt kapjon a Szent Szellemtől. Bizonyos értelemben a böjt a sírás, gyászolás, bűnbánat, szomorúság, bánkódás egyik kifejezési formája.

Senki sem fogadja örömmel a gyász gondolatát, ugyanúgy ahogy annak sem örül senki, ha böjtölnie kell. Mégis vannak olyan idők, amikor mind a bánkódás, sírás mind a böjtölés javunkra válik. A bánkódás, sírás helyet foglal a Hegyi Beszédben, a boldogmondások között.

A Máté 5:4-ben Jézus azt mondja: "Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak."

Az Ezs 61:3-ban az Úr különleges áldásokat ígér azoknak, akik a Sionon bánkódnak (gyászolnak): "Hogy adjak Sion gyászolóinak ékességet (fejdísz) a hamu helyett, öröm kenetét (illatos olaj) gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt szellem helyett."

Ez a bánkódás, gyászolás, sírás nem önközpontú, és nem azonos a hitetlenek reménytelen szomorúságával. Sokkal inkább a hívő válasza a Szent Szellem indítására, mellyel egy kis mértékben osztozik Isten szomorúságában az emberiség bűnei és ostobasága felett. Amikor saját mulasztásainkra és kudarcainkra nézünk, túlnézünk önmagunkon és meglátjuk a világ nyomorúságát és gonoszságát. Ilyenkor bizony minden okunk megvan arra, hogy bánkódjunk és gyászoljunk. A 2Kor 7:10-ben Pál szembeállítja a hívő Isten szerint való megszorodását a hitetlenek reménytelen szomorúságával. "Az Isten szerinti szomorúság üdvösségre való megingathatatlan megtérést szerez. A világ szerinti szomorúság pedig halált szerez." (2Kor 7:10) Ezt a fajta Isten szerint való szomorúságot a megfelelő időben az öröm kenete és a dicséret palástja követi. Az Ószövetségben Isten elrendelte Izráelnek, hogy évente egyszer, egy bizonyos napon, az egész népnek "meg kellett sanyargatnia a lelkét". Ez az Engesztelés Napja. A 3Móz 16:31-ben az Úr eképpen utasítja Izráelt erre a napra vonatkozóan: "Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökké való rendtartás ez." Ezt a zsidók Mózes idejétől kezdve böjtre való felszólításként értelmezték. Az ApCsel 27:9-ben ez az Engesztelés Napja, melyet az Írás "a böjt napjának" nevez.

Az ortodox zsidók ma, tizenkilenc évszázad elteltével is, szerte az egész világon böjtölnek az Engesztelés Napján, melyet héberül Yom Kippurnak neveznek. Dávid két zsoltárában is beszél a böjtölésről, mint a magunk megsanyargatásáról. A Zsolt 35:13-ban ezt mondja: "böjttel gyötörtem magamat..." Az a szó, mely itt gyötülésnek van fordítva, ugyanaz, mint amelyet "sanyargatásnak" fordítottak az Engesztelés Napjáról szóló fejezetben.

A Zsolt 69:11-ben Dávid újra mondja: "Ha sírok és böjtöléssel gyötöröm lelkemet..." Ha összevetjük a böjtölésre használt különböző kifejezéseket, azt mondhatjuk, hogy a böjtölésnek ez a módja a gyászolás egyik formája, és önmagunk megalázását és megfegyelmezését fejezi ki.

Ugyanakkor a böjt az az eszköz, melyen keresztül a hívő saját testét alávetettségben tartja. Az 1Kor 9:27-ben Pál azt mondja:

"Megsanyargatom és szolgálóvá teszem testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre."

Testünk, a maga fizikai szerveivel és étvágyával csodálatos szolgáló válhat, de szörnyű zsarnok is lehet belőle. Ezért szükséges, hogy mindig alávetettségben tartsuk. Egy szolgatársam így fogalmazta ezt meg: "Nem a gyomrom mondja meg nekem, hanem én mondom meg a gyomromnak, hogy mikor egyek."

Valahányszor egy keresztény amikor böjtöl, valójában ezt mondja a testének: "Te nem a mester vagy, hanem a szolga." A Galata 5:17-ben Pál ellentétbe állítja Isten Szent Szellemét az ember testi természetével: "Mert a test a Szellem ellen törekszik, a Szellem pedig a test ellen. Ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok."

A böjtölés a Szent Szellem két legnagyobb akadályával bánt el, melyek az ember testi természetéből származnak. Az egyik az emberi lélek makacs akaratossága, a másik pedig a testünk állandó és önző kívánsága. A helyesen gyakorolt böjt az embernek mind a lelkét, mind a testét aláveti a Szent Szellemnek.

Fontos megértenünk, hogy a böjtölés nem Istent változtatja meg, hanem bennünket. A Szent Szellem, aki maga is Isten, egyszermind mindenható és változhatatlan. A böjtölés ledönti az ember testi természetéből származó akadályokat, melyek útjában állnak a Szent Szellem mindenható munkájának. Miután ezeket a testi akadályokat elmozdítottuk, a Szent Szellem akadálytalanul, a maga teljességében munkálkodhat imáinkon keresztül. Az Ef 3:20-ban Pál megpróbálja kifejezni az imádkozásban rejlő kimeríthetetlen lehetőségeket: "Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet a bennünk munkálkodó erő szerint, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk..." Az az erő, amely imáinkban és imáink által munkálkodik, a Szent Szellem ereje. Ahogy böjtöléssel elhárítjuk a testi akadályokat, a Szent Szellem szabad utat kap, hogy teljes mindenhatósággal "véghetetlen bőséggel mindent megcselekedjen" Isten ígéretei szerint. Valójában egyetlen korlátja van Isten mindenhatóságának, és ez Isten örökkévaló igazságossága. A böjt soha nem fogja megváltoztatni Isten igazságos mércéjét. Ha valami nem egyezik Isten akaratával, azt böjtöléssel soha nem változtathatjuk meg. Ha valami rossz és bűnös, akkor az rossz és bűnös marad, nem számít milyen sokáig böjtöl valaki érte.

A 2Sám 12-ben olvashatunk erre egy példát. Dávid házasságtörést követett el, és ebből gyermeke született. Isten azt mondta neki, hogy ítéletének részeként a gyermek meg fog halni. Dávid akkor hét napig böjtölt, de a gyermek mégis meghalt. A hét napos böjt nem tudta megváltoztatni Isten igazságos ítéletét, amely Dávid bűnös cselekedete miatt következett be. Ha valami rossz, azt böjttel nem lehet jóvá tenni. Senki és semmi sem teheti meg ezt.

A böjt nem valami ravasz trükk, sem nem csodaszer. Isten nem dolgozik ilyen eszközökkel. Ő minden tekintetben gondoskodott népéről, annak teljes jólétéről az élet minden területén – szellemi, fizikai és anyagi szempontból egyaránt. A böjt része ennek a mindenre kiterjedő figyelemnek, de nem helyettesítheti Isten egyéb gondoskodásait. Viszont fordítva is igaz: Isten egyéb gondoskodásai nem helyettesíthetik a böjtöt.

A Kol 4:12-ben azt olvassuk, hogy Epafrász imádkozott hívő társaiért: "...hogyan megállhatatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratában." Ez igen magas mércét állít mindannyiunknak, és az egyik rendelkezésünkre álló igei eszköz, mellyel elérhetjük ezt, a böjt.

A böjtölés és Isten akaratának közötti összefüggést egy egyszerű ábrával illusztrálhatjuk:

Az egész, ABC által bezárt háromszög jelképezi Isten teljes akaratát minden hívő számára. A DBCE pontok által bezárt trapéz jelzi Isten akaratának azt a területét, amely böjtölés nélkül, imával is elérhető. A kisebb, besatírozott háromszög (ADE) jelképezi Isten akaratának azon részét, mely csakis böjtöléssel egybekötött imával érhető el. Ha egy cél kívül esik az ABC területen, akkor az egészében véve kívül esik Isten akaratán. Nincs olyan igei eszköz, mellyel megszerezhetnénk azt. Ha a cél a DBCE területre esik, akkor böjtölés nélkül, imával is elérhetjük. Ha viszont a cél az ADE területre esik, csakis imával és böjtöléssel érhetjük el. Isten legjobb ajándékainak nagy része, amiket népe számára készített, a háromszög csúcsán, a szürke ADE háromszögben található.

A BÖJT SZABADULÁST ÉS GYŐZELMET SZEREZ

Ha megnézzük az ószövetségi feljegyzéseket, láthatjuk, hogy egy-egy közösség együttes böjtölése és imádkozása hatására Isten számos alkalommal avatkozott közbe a történelemben, drámai és természetfeletti módon. Most négy ilyen példát vizsgálunk meg közelebbről. Jósáfát harc nélkül győz

Az első példa, amit megnézzünk, a 2Kron 20:1-30-ban található. Jósáfát, Júda királya azt a hírt kapta, hogy kelet felől, Moáb földjéről az Ammon és a Seir hegyén lakók közül egy igen nagylétszámú hadsereg tört be országába. Mivel hamar felismerte, hogy nincs elég katonai ereje, hogy szembeszálljon ezzel a hatalmas ellenséggel, Jósáfát Istenhez fordult segítségért. Első meghatározó lépése a 3. versben olvasható: "böjtöt hirdetett egész Júdában."

Ezzel közös, nyilvános böjtölésre és imádkozásra hívta össze Isten népét, hogy könyörögjenek Isten közbelépéséért. A 13. vers jelzi, hogy a férfiak, nők és gyerekek is valamennyien részt vettek ebben.

A kezdeti felhívás után az események gyors ütemben követték egymást, és hamarosan drámai tetőpontra érkeztek. Az első eredmény a 4. versben van feljegyezve: "Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az Úrtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az Úr segítségét kérjék." (2Kron 20:4) A közelebbi veszély összegyűjtötte Isten népét. Ugyanaz a baj fenyegette az egyik várost, vagy falut, mint a másikat. Kétségkívül egyes városok, vagy települések között volt féltékenység, vagy vetélkedés, de az ellenséges támadás láttán félretették ellentéteiket. Isten népének meg kellett védenie a közös örökséget, nem foglalkozhattak a belső különbségekkel többé.

Júda népe egy akarattal összegyűlt, és Jósáfát vezetésével egy szívvel imádkoztak. Emlékeztették Istent Ábrahámmal kötött szövetségére, és kegyelmének ígéreteré, melynek alapja ez a szövetség. Jósáfát imádságára Isten azonnal és természetfeletti módon válaszolt (14-17. vers). Az egyik Jaházuel nevű lévítán keresztül a Szent Szellem erőteljes prófétai kijelentést adott, mellyel biztosította és egyszersmind bátorította is őket, utasításokat adva, mit kell tenniük.

Erre a próféciára Jósáfát és egész népe kitörő dicsérettel és imádattal válaszolt. Majd Jósáfát megparancsolta, hogy a dicsőítést szervezeten folytassák tovább, akkor is, amikor hadseregét a csatába fogja vezetni. A 2 Krón 20-ban így olvashatunk erről: "Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az Úr színe előtt, és imádták az Urat. A kaháti és kórahi lévíták pedig felálltak, és egyre hangosabban dicsérték az Urat, Izráel Istenét." 2 Krón 20:18-19) "Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az Úr énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték Őt, és az arcvonal előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete." (21. vers) Az eredmény a 22-30. versekben van feljegyezve. Nem volt szükség arra, hogy Isten népe bármilyen fegyvert használjon. Az egész ellenséges hadsereg elpusztította saját magát, nem hagyva egyetlen túlélőt sem. Isten népének már csak egy tennivalója maradt: hogy három napon át összegyűjtse a zsákmányt, és aztán győzelmesen térjen vissza Jeruzsálembe, hogy hálát adjon Istennek, és hangosan dicsőítse azért, amit cselekedett vele. Ezenfelül, az óriási és természetfeletti győzelem a környező népekre is nagy hatással volt. Attól kezdve ugyanis egyetlen nemzet sem mert Jósáfát és népe ellen támadni. Jósáfát győzelméből három gyakorlati tanulságot vonhatunk le, melyek ma is ugyanúgy érvényesek a keresztényekre. Először is: a mai világban működő keresztényellenes erők éppolyan ellenségesek és félelmetesek, mint az a sereg, mely Jósáfát napjaiban fenyegette Júdát. Ezek az erők gyűlölködve egyesülnek mindazokkal szemben, akik igazán szeretik és szolgálják az Úr Jézus Krisztust. Egyáltalán nem érdekli őket a keresztények felekezeti megosztottsága, és nem fogják megkímélni a baptistákat a metodistákkal, vagy a katolikusokat a pünkösdiekkal szemben. Ezért, mi keresztények sem engedhetjük meg magunknak, hogy azokat a szektás, vagy felekezeti különbségeket hangsúlyozzuk, amelyek eddig megosztottak bennünket. Hanem legfőbb ideje, hogy Isten egész népe, Júda példáját követve egyesüljön börtben és imában.

Másodszor: Jósáfát története a szellemi ajándékok szükségességét is bizonyítja. A prófétai szó volt az, mely ebben a kritikus helyzetben bátorítást és útmutatást adott Júdának. A Szent Szellem természetfeletti ajándékaira ma is legalább annyira szükségünk van, mint annak idején. Sehol sem mondja a Biblia, hogy Istennek valaha is szándékában állt visszavenni ezeket az ajándékokat az Eklézsiától. Az 1Kor 1:7-8-ban Pál hálát ad Istennek a korinthusi hívőkért: "Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján." (1Kor 1:7-8)

Ebből nyilvánvaló, hogy Pál elvárja és kívánja is, hogy a szellemi ajándékok folyamatosan működjenek az Eklézsiában egészen addig, amíg Krisztus vissza nem jön az idők végén. Hasonlóképpen idézi Péter az ApCsel 2:17-18-ban Jóel próféciját, és alkalmazza azt a mostani időkre: "Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Szellemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak; még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Szellemből, és ők is prófétálnak." (ApCsel 2:17-18) Jóel szavai, melyeket Péter idéz, megerősítik azt, amit Pál mond a korinthusiakhoz írt első levelében. Semmi jel nem mutat arra, hogy Isten vissza akarná vonni a Szent Szellem természetfeletti ajándékait, inkább az látható, hogy ezek az ajándékok egyre jobban megnyilvánulnak, ahogy az idők végéhez közeledünk.

A harmadik tanulság, melyet Jósáfát történetéből levonhatunk az, hogy mennyivel magasabbrendű a természetfeletti erő a testi erőnél. 2Kor 10:4-ben Pál azt mondja: "Hadakozásunk fegyerei ugyanis nem testiek, hanem erők az Isten kezében..." Kétféle fegyver létezik: szellemi és testi. Jósáfát ellenségei testi fegyverekben bíztak, Jósáfát és népe viszont kizárólag szellemi fegyvereket használt. Az összecsapás kimenetele a szellemi fegyverek abszolút győzelmét demonstrálja a testi felett.

Tulajdonképpen milyen szellemi fegyvereket használt Jósáfát ilyen eredményesen?

Röviden így foglalhatjuk össze:

1. együttes böjt
2. együttes imádkozás
3. a Szent Szellem természetfeletti ajándékai
4. nyilvános imádat és dicsőítés.

Ha a mai keresztények bibliai módon használják ezeket a fegyvereket, ugyanolyan hatalmas és drámai győzelmeket fognak kivívni, mint annak idején, Jósáfát napjaiban Júda népe tette.

Ezsdrás védelmet kap a Mennyből

Második példánk az együttes böjtről és imáról Ezsdrás könyvében található: "Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahává folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik Őt keresik,...Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, Ő pedig meghallgatott minket." (Ezsd 8:21-23) Ezsdrás olyan helyzetbe került, amilyenbe néha mi is szoktunk. Mivel bizonyóságot tett a királynak, saját bizonyágtétele szerint kellett cselekednie. Azt mondta a királynak:

"Mi az Élő Istennek szolgálói vagyunk. A mi Istenünk megvéd minket, és gondoskodik minden szükségünkről."

Nem sokkal ezután megnyílt az út Ezsdrás előtt, hogy egy csoport fogoly élén hazatérhessen Jeruzsálembe. Hosszú utat kellett megtenniük keresztül az országon, olyan helyeken, ahol nyüzsögtek a banditák és mindenféle rabló barbár törzsek. Ráadásul feleségük és gyermekeik mellett magukkal vitték a templom szent edényeit is, amelyek több százezer dollárt értek. Micsoda préda lett volna ez a rablóknak!

Felmerült a kérdés: Hogyan tudják megvédeni magukat a Babilontól Jeruzsálemig tartó hosszú úton? Kérjen-e Ezsdrás a királytól katonai kíséretet és lovasokat? Kétségtelen, a király eleget tett volna ennek a kérésnek. De Ezsdrás szégyellt a királytól kérni segítséget, azok után, hogy bizonyóságot tett neki, hogy Izráel Istene az egyetlen igaz Isten, Aki megoltalmazza szolgálait.

Ezen a ponton Ezsdrás és a hazatérni készülő foglyok döntő elhatározásra jutottak: nem katonákra és lovasokra, hanem Isten természetfeletti erejére bízzák magukat. Nem lett volna semmi rossz abban, ha elfogadják a királytól a katonai segítséget, de akkor emberi segítségre támaszkodtak volna. Ehelyett közös böjtölésre és imádkozásra szánták magukat, hogy kizárólag Isten szellemi erejétől várják a segítséget és védelmet. Ezsdrás ugyanazt az utat választotta, mint Jósáfát. Mint Isten népének vezetője, böjtöt hirdetett, azért hogy "megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak". Az előző fejezetből láthatjuk (mind Dávid zsoltáraiból, mind pedig az Engesztelés Napjára vonatkozó rendelkezésekből), hogy a böjtölést Izráel úgy tekintette – és ezt Isten is jóváhagyta – hogy az az Isten előtti megalázkodást és a Tőle való teljes függést fejezi ki. Ezsdrás ezzel fejezi be:

"Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, Ő pedig meghallgatott minket." (Ezsd 8:23)

Az együttes böjtölésnek és imádkozásnak sorsdöntő hatása lett Ezsdrás és a foglyok számára ugyanúgy, ahogy Jósáfát és Júda népe számára is. A hazatérő foglyok csapata teljes békességben és biztonságban tette meg a hosszú és veszélyes utat.

Egyetlen banditával vagy barbár törzssel sem találkoztak, és senki, semmi nem veszett el az úton. Jósáfát történetének tanulságát megerősíti Ezsdrás is: A szellemi területen kivívott győzelem a meghatározó, és azt szellemi fegyverekkel lehet elérni. Az eredmény pedig az emberi és anyagi világ minden területén megnyilvánul.

Eszter a katasztrófát győzelemmé változtatja

Harmadik példánk az együttes böjtre és imára Eszter könyvének negyedik fejezetében található. A zsidó történelem legnagyobb kríziséről számol be ez a leírás, mellyel Isten népének valaha is szembe kellett néznie.

Nagyobb veszély leselkedett a zsidókra, mint Hitler alatt, mert az ő kezében csak a zsidóság egyharmada volt, de a perzsa uralkodó a teljes zsidó nemzetet a kezében tartotta. Kiküldték a parancsot, hogy egy meghatározott napon az összes zsidót ki kell irtani. Hámán volt, akit a Sátán eszközül használt a zsidók ellen.

A történet azon az ünnepen kezdődött, melyet a zsidók "Purim"-nak hívnak. A Purim azt jelenti, sorshúzás. Azért hívják így ezt az ünnepet, mert Hámán sorsot vetett, hogy melyik napot jelölje ki a zsidók elpusztítására. A sorsvetés a jóslás egyik formája, Hámán tehát okkult erőktől kért útmutatást. Láthatatlan és gonosz szellemi erőkre hagyatkozott, hogy irányítsák a zsidók kiirtásában. Ez az egész konfliktust szellemi síkra emelte: ekkor már nem csak emberek, hanem szellemek is harcoltak egymás ellen.

Hámánon keresztül a Sátán tulajdonképpen magát Istent hívta ki, és az Ő hatalmát kérdőjelezte meg. Ha sikerült volna kiirtania a zsidókat, az örökkévaló szégyent hozott volna az Úr nevére. Amikor azonban a zsidók elpusztítására vonatkozó rendeletet kibocsátották szerte a birodalomban, Eszter és szolgálóleányai elfogadták ezt a kihívást. Megértették, hogy ez a harc szellemi síkon folyik, és ezért ugyancsak szellemi síkon válaszoltak rá. Megegyeztek abban, hogy három nap és három éjjel teljes böjtöt tartanak, sem nem esznek, sem nem isznak. Megbeszélték Márdokeussal, hogy összegyűjti a fővárosban, Susán városában az összes zsidót, hogy együtt böjtöljenek velük, ugyanabban az időben, mint ők. (Lásd: Eszter 2:19 Vegyük észre, hogy a krízis idején Isten népe összegyűlik, ahogyan Jósáfát napjaiban is történt.) Így hát Susánban az összes zsidó böjtölt és imádkozott Eszterrel és szolgálóleányaival együtt három napon keresztül. Teljes hetvenkét órán át sem nem ettek, sem nem ittak.

Ennek a közös böjtnek és imának az eredménye Eszter Könyvének utolsó fejezeteiben van lejegyezve. Röviden azt mondhatjuk, hogy az egész Perzsa Birodalom politikája a zsidók javára fordult. Hámán és fiai elpusztultak. A zsidók ellenségei az egész birodalomban teljes vereséget szenvedtek. Márdokeus és Eszter a két legbefolyásosabb személyiséggé váltak a Perzsa politikában. A zsidók minden területen különleges kegyben, békességben, és jólétben részesültek. Mindez Isten népe együttes imájának és böjtjének eredménye volt.

Ninive megmenekül, Szamária elpusztul

A kollektív böjtölésre és imádkozásra az első három példát Izráel történelméből merítettük. Negyedik – és egyben utolsó – példánkban egy pogány nemzet történetét fogjuk megvizsgálni. Jónás Könyvében olvashatjuk, Isten hogyan bánt Ninivével, az ókori világ leghatalmasabb birodalmának, Asszíriának fővárosával. A Biblia úgy jellemzi Ninivét, mint kegyetlen, erőszakos és bálványimádó várost, amely megérett az isteni ítéletre. Isten elküldi Jónást, hogy figyelmeztesse Ninivét a közelgő ítéletre.

Jónás először nem akart elmenni. Izráel északi királyságának polgára volt, és jól tudta, hogy az Asszír Birodalom a zsidóság legnagyobb nemzeti ellensége. A Ninivét sújtó ítélet felszabadítaná Izráelt az asszír fenyegetés alól. Ha viszont Ninive kegyelmet kap, az fokozná az Izráelt fenyegető veszélyt. Ezért aztán Jónás vonakodott elvinni bármilyen olyan üzenetet Ninivének, amely elfordíthatná Isten közelgő ítéletét.

A második hívásra azonban – miután Isten szigorúan megfegyelmezte -, mégis elment Jónás Ninivébe. Üzenete végtelenül egyszerű volt: "Még negyven nap, és elpusztul Ninive!" (Jónás 3:4) Ninive népe azonnal és drámai módon válaszolt. A következő öt versben ezt olvashatjuk:

"Ninive lakosai azonban hittek Istennek, böjtöt hirdettek, és zsákruhát öltött a város apraja-nagyja. Amikor ez a hír eljutott Ninive királyához, fölkelte trónjáról, levetette magáról díszruháját, zsákruhát öltött magára, és hamuba ült. Azután kihirdették Ninivében a király és a főurak rendeletére a következőket: Az emberek és állatok, szarvasmarhák és juhok semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Öltsön zsákruhát ember és állat, kiáltsanak teljes erővel Istenhez, és térjen meg mindenki a rossz útról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel! Ki tudja, talán felénk fordul, és megszán az Isten, és lelohad lángoló haragja, és nem veszünk el!" (Jónás 3:5-9)

Nincs az Ószövetségben még egy példa arra, hogy egy egész város ilyen egyetemes és mély bűnbánatot tartson. Minden normális tevékenység megszűnt, és a király és főemberei böjtöt hirdettek, ők maguk járva elől példával. Nemcsak Ninive egész lakossága, de még a barmok és a nyájak is követték őket. Az egész város teljesen Isten irgalmára bízta magát. Nem is lehet szavakkal ennél elevenebb képet festeni. Egyetemes és nyilvános böjttel fejezték ki a legteljesebb és legmegfelelőbb módon mély, belső gyászukat, és megalázkodásukat Isten előtt. Isten válaszát Ninive böjttjére a fejezet utolsó versében olvashatjuk:

"Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy megtértek a rossz útról, megbánta Isten, hogy veszedelembé akarta dönteni őket, és nem tette meg." (Jónás 3:10)

A történelem följegyezte, hogy eképpen az utolsó pillanatban megmenekülve, Ninive még további százötven évig többé-kevésbé stabil és virágzó városként folytatta, míg végül is Kr.e. 612-ben pusztult el, ahogyan a későbbi próféták, Náhúm és Zofóniás kijelentették.

Ma is érvényes alapelvek

Az, ahogy Isten Jónáson keresztül Ninivével cselekedett, olyan alapelvekre mutat rá, melyet jobban kifejtve Jeremiás prófétánál találhatunk meg. Azt mondja az Úr Jeremiás által:

“Megtörténik, hogy kimondom egy népről vagy országról, hogy kitepem, kiírtom és elpusztítom. De ha megtér gonoszságából az a nép, amelyről beszéltem, akkor én is megbánom, hogy veszedelmet akartam hozni rá. Megtörténik, hogy megígérem egy népnek vagy egy országnak, hogy felépítem és beültetem. De ha azt műveli, amit rossznak tartok, és nem hallgat a szavamra, akkor megbánom, hogy jót akartam tenni vele.”
(Jeremiás 18:7- 10)

Így bánik Isten a népekkel. Áldásainak ígérete és ítéletéről szóló figyelmeztetés egyaránt feltételhez szabott. Az ítélet bűnbánattal elhárítható, még az utolsó órában is. Viszont az áldást is elveszíthetjük, ha engedetlenek vagyunk. Ha szembeállítjuk Asszíria sorsát az északi királyság, Izráel sorsával, olyan alapelveket figyelhetünk meg, melyek ma is érvényesek arra vonatkozóan, ahogyan Isten a nemzetekkel bánik. Krisztus előtt nyolc évszázaddal a pogány Ninive egyetlenegy figyelmeztetést kapott az ítéletről, egyetlen prófétától, Jónástól és az egész lakosság egyetemes bűnbánattal válaszolt.

Ugyanebben az időben az északi királyság, Izráel számos figyelmeztetést kapott Istentől újra és újra, nemcsak Jónáson keresztül, hanem még legalább négy másik prófétától; Ámóstól, Hóseástól, Ézsaiástól és Mikeástól is. Mégis elutasították a prófétákat, és nem akartak megtérni.

Mi lett ennek a következménye?

Az Asszír birodalom, melynek Ninive volt a fővárosa, Isten Izráel feletti ítéletének eszköze lett. Krisztus előtt 721-ben Asszíria királyai elfoglalták és lerombolták Szamáriát, Izráel fővárosát, és az egész északi királyság lakosságát fogságba hurcolták.

Az északi királyság tragikus története úgy tűnik, alátámasztja a mondást, miszerint: “a megszokás megvetést szül”. Izráel hosszú története alatt rengeteg különleges kijelentést kapott Istentől, sok prófétát hallott, és visszautasította őket. Ninive pedig anélkül, hogy előzőleg bármiféle kijelentést kapott volna Istenről, egyetlen prófétát hallott, és azt elfogadta. Ez a történelmi lecke különleges figyelmeztetést tartalmaz számunkra is, akik olyan országokban élünk, ahol hosszú évszázadok óta keresztény befolyás érvényesül. Vigyázzunk, és ne engedjük, hogy a megszokás visszatartson bennünket attól, hogy elismerjük az üzenet sürgős voltát!

Ma Isten újra szól városokhoz és népekhez a Szent Szellemen és küldöttein keresztül. Bűnbánatra, böjtre és megalázkodásra szólít. Azok, akik engedelmeskednek, ahogyan Ninive tette, meg fogják tapasztalni irgalmát. Azok viszont, akik elutasítják, ahogyan Izráel is elutasította, a haragját fogják megtapasztalni.